

ELSŐ FEJEZET

avagy:

még mindig arról,
hogy ki vagyok, és milyen jó
családból származom;
itt mutatok be néhány szereplőt,
megymást

Hol is kezdjem? Talán ott, hogy megszülettem. Híres-neves bambitcsaládból származom, de nem szeretnék kérkedni őseimmel, legyen elég annyi, hogy a dédapám dédapja a nevezetes bambithős, Bikafarkú Luc volt.

Hogy kicsoda Bikafarkú Luc? Aki ezt nem tudja, az aztán tényleg semmit sem tud a bambitokról, de mivel valószínűnek tartom, hogy sokan vannak, akik ilyen tudatlanok, gyorsan leírom, amit tudni illik róla.

Bikafarkú Luc, akit akkor még egyszerűen Luc Sándornak hívtak, békésen éldegélt a Járásban, vagyis a világnak azon szegletén, amelyet időtlen idők óta mi, bambitok népesítünk be. (Van itt a környéken néhány böszme is, akik embernek nevezik magukat, és elég nagy a troll

kisebbség, de velük most ne foglalkozzunk.) Tehát Luc Sándor békésen éldegélt, és afféle becsületes ősbambit-hoz méltóan vadászatból, halászatból, gyűjtögetésből, uzsoráskodásból és orgazdaságból tartotta fenn magát és népes családját. És ez lett a veszte!

Történt ugyanis, hogy egy szép napon jelentkezett annak az arany zsebórának a gazdája, amelyet Zríben vásárolt egy részeg goblintól. A goblin azt állította, hogy az óra családi örökség, de élet-halál kérdése, hogy megváljon tőle, mert veszített a kockán, és a zríbeli böszmék máris népes sereggel, valamint kutyákkal és botokkal keresik. Sándornak megesett a szíve a szerencsétlen goblinon, megvette az órát és hazament. Másnap azonban, hajnali tizenegykor bedörömbölt hozzá egy meglehetősen nyeszlett és rossz külsejű lápi lidérc, és kijelentette, kéri vissza az órát, amit az említett goblin előző délután lopott el tőle. Luc Sándor természetesen úgy válaszolt, ahogy egy bambit orgazdától elvárható: álmosan és közömbösen. Miután ásított néhányat, megkérdezte, hogy miféle óráról van szó, mert ő már vagy harminc éve nem látott más órát, csak azt az egyet, amit Göndörf tart a csuhája alatt, de az se jár, mert mindig január másodikat mutat.

A rosszindulatú lidérc ekkor közölte tiszteletre méltó ősömmel, hogy őt ugyan nem ejti át, mert nem most jött a hat húszas sárkányjárattal, és egyébként is *érzi* az óra jelenlétét. Hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, csettintett az ujjával (a hüvelykje állítólag azon nyomban leszakadt; ilyenek ezek a lidércek, mindig szana-

szét hagyják testrészeiket), mire megjelent mögötte néhány hork és egy varánusz.

Luc Sándornak ekkor hirtelen eszébe jutott, hogy mégis van nála valamilyen óra, amit szívesen átad a lidércnek. Elő is hozta a szajrét, vissza is adta jogos tulajdonosának, majd illendően elköszönt, és visszament a hálószobájába, hogy befejezze a megkezdett alvást. Amíg az ágyához ért, elhatározta, legközelebb megkeresi azt a nyavalyás, hazug goblint, és addig csapkodja kis, zöld fejét a falhoz, amíg vissza nem kapja a pénzt, amit az óráért adott. Ilyen békés bambit volt az én ősatyám...

A sors azonban másként képzelte el a jövőt. A lápi lidérc történetesen bosszúálló fajta volt, nem akarta annyiban hagyni a dolgot. Miután zsebre vágta az óráját, ismét felemelte a kezét, és ismét csettintett egyet megmaradt ujjaival. (Ekkor csupán a kisujjáról esett le a köröm; ez az ereklye még ma is megtekinthető Bambitfalván, a *Boros tán?* című kocsmában.)

Megdördült az ég, egy sötét felhő jelent meg a nap előtt. A vészjósló feketeség lejjebb ereszkedett, és amikor egészen közel került a földhöz, egy létra hullott ki belőle. A létrát egy sikoltozó goblin követte.

A kis zöld vakarék, miután megtörölte vérző orrát, fogta a létrát, a felhő oldalához támasztotta, és várt. A lápi lidérc is várt, meg a horkok is. A varánusz nem várt, inkább elszenderedett.

Egy-két perc múlva egy pikkelyes láb jelent meg a létra tetején, azután láthatóvá vált a felhőből lemászó alak többi testrésze is. Az illető pontosan úgy nézett ki, ahogy a böszmék asszonyai, annyi különbséggel, hogy két fe-

je volt. Mind a kettőt lehajtotta, amikor a lápi lidérc elé állt, aki ráparancsolt, hogy vigye magával a Luc Sándor nevezetű bambitot, aki igen nagy bűnt követett el ellene. A kétfejű böszme (az egyik feje csúnya volt, a másik meg ragyás) azt felelte, hogy rendben van, úgymint férjet keres magának. Berúgta maga előtt a bambitlyuk ajtaját, bebújt a nyíláson, és amikor kimászott, Luc Sándort tartotta a kezében. Ósatyám moccanni se tudott, olyan nagy volt annak a kétfejű szörnyetegnek a marka.

A különös külsejű böszme ezután meghajolt a lápi lidérc előtt, fülön csípte a goblinját, és visszamászott a fekete felhőbe. A felhő eltűnt, és kisvártatva az elégedetten vigyorgó lápi lidérc – egyik ujját feláldozva – harmadszor is csettintett, eltüntetve ezzel a horkjait, majd felült a varánusz hátára, és békésen elkocogott.

Telt-múlt az idő, és a bambitok semmit sem hallottak Luc Sándorról. Vagy három héttel később, egy esős, szürke napon ósatyám egyszer csak megjelent. Meglehetősen viharvert állapotban volt, és meglepően magas hangon beszélt. Amikor a bambitok megkérdezték tőle, merre járt és mit csinált, csak annyit felelt, hogy a fekete felhő gazdája, az a kétfejű néember eleresztette, mert elégedett volt a szolgálataival. (Arról, hogy ósatyám pontosan milyen szolgálatokat tett a kétfejű asszonyságnak, most nem kívánok írni; legyen elég annyi, hogy attól fogva nevezték Bikafarkúnak.)

Luc Sándor ezután átment Zríbe, és megkereste a hazug goblint, keserve okozóját. Az is eszébe jutott, hogy a lápi lidércen áll bosszút, de mivel a goblin kisebb volt nála, a lidérc meg értett a mágiához, úgy döntött, azzal

is beéri, hogy agyonüti a zöld vakarékot. Meg is tette! Kihívta a zöld mezőre, fogott egy golfütőt, és lecsapta a nyavalyás fejét! Ez a küzdelem később a „zöldmezei csata” néven került be a történelembe.

Dicső ősöm folytatta az uzsoráskodást és az orgazdaságot, tudását és ügyfeleit ráhagyta a fiára, az meg a saját fiára, és végül én örököltem meg a bambitlyukat, a vagyont és a klienseket.

* * *

Ahogy fentiekből is kitűnik, nem lódítottam, amikor e fejezet elején azt állítottam, hogy híres-neves bambitcsaládból származom. Sőt! Nemcsak híres és neves a famíliánk, hanem köztiszteletnek örvendő is. Engem is szerettek a pörkök, a bündék, a bambitok meg mindenki más, aki szorult helyzetbe került, és hirtelen szüksége volt pár fingulára. Merthogy én mindig segítettem a bajbajutottakon! Volt, hogy megvásároltam a kacatjaikat; többször megesett, hogy öt, sőt hat egész fingulát adtam egy-egy hitvány bündeláncért, varázspálcáért vagy arany-medálért. Az is előfordult, hogy egyszerűen csak kölcsönadtam egy kis pénzt annak, aki kért. A kölcsönszerződés megkötése során két dolgot kellett tisztáznom.

Első tisztázandó dolog: a kölcsönt kérő személy tudomására hoztam, hogy négyszer annyit kérek vissza, mint amennyit adok.

Második tisztázandó dolog: csak olyan személyeknek adtam kölcsön, akik alacsonyabbak és gyengébbek voltak nálam.

Kivételt csupán egyetlenegyszer tettem, mégpedig Göndörffel, akit Zríben úgy elragadott a játékszenvedély, hogy még a kalapját és a varázsbotját is feltette tétnek a kockázás vagy kártyázás során. Amikor kijózanodott, persze nagyon bánta a dolgot. Vissza akarta szerezni a holmiját, de a botja nélkül ő is csak egy hétköznapi, öreg böszme, nem egyéb; egy goblinfattyat se tudott volna agyonütni. Ezért aztán eljött hozzám, és kérte, hogy adjak neki száz fingulát – ennyiért tudta volna visszavásárolni a holmiját –, és másnap majd ezret fizet vissza.

ELSŐ FEJEZET ELSŐ ALFEJEZETE

avagy:

néhány szó Göndörfről és társairól

Itt álljunk meg néhány szóra, mert nyájas olvasóim között bizonyára vannak olyanok, akik még sosem olvasták vagy hallották Göndörf nevét.

Nos, Göndörf varázsló. Mágus. Legalábbis annak vallja magát, bár időnként pontosan úgy viselkedik, mint valami elmeháborodott vénember. Mivel mindig is fölöttébb érdekelt Alsó-Középfölde és nevezetesebb lakóinak története, mielőtt belekezdtem ennek a memoárnak a megírásába, alaposan utánanéztem Göndörfnek is. A következő dolgokat sikerült megállapítanom:

a) Göndörf *nagyon* régen érkezett Alsó-Középföldre, és már akkor is öreg volt, amikor idejött.

b) Mivel öregen érkezett, elég hosszú előélete, vagyis Alsó-Középföldén kívüli élete van.

c) Nem egyedül jött, nyolc társával egyszerre bukkant fel. Mind a kilenc illető öregembernek látszik, és mindegyik varázslónak vallja magát.

d) A harmadik időszámítás szerinti 1000 táján jöttek.

e) Mind a kilencüket valamilyen szín jellemzi. Göndörf például *szürke*. Szürke a ruhája, a haja, meg a szakála is. A feljegyzések szerint létezik vörös, fekete, barna, zöld, kék, sárga és pepita varázsló is, no és természetesen létezik egy fehér is, aki nem más, mint a hírhedt maffiózó, Szarumén.

f) A fentiekből levonható a logikus következtetés, hogy Szarumén és Göndörf ugyanahhoz a bandához tartozik.

Amikor ezeket az információkat összegyűjtöttem, még alaposabb kutatómunkára szántam el magam. Átvizsgáltam néhány könyvtárat, beleástam magam az irattárakba, de még Göndörf mágikus laptopját is igénybe vettem (arról, hogy mi ez a szerkezet, és hogyan került hozzám, később még részletesebben írok), és találtam egy újságcikket, ami leleplezte a Kilenceket.

Az újságcikk a *Knoxforti Harsona* egyik ősrégi számában jelent meg; a hitelesség kedvéért most idemásolom:

LEBUKOTT A KILENCEK BANDÁJA!

*A knoxforti varázslótanoncok
vérfagyasztó története!
Első kézből! Most először!*

Knoxfort, Varázslótanoda
(kiküldött tudósítónk jelenti)

Mint ismeretes, a knoxforti Varázslótanoda hónapok óta a rettegés, a kétely, az életveszély és a járványos hasmenés színhelye. A patinás intézményben a zord változásokra utaló jelek először akkor mutatkoztak meg, amikor a tanoda falai közé került egy új tanonc, bizonyos H. P. (12 éves), akiről sokáig azt tartották, hogy egy tragikus körülmények között elhunyt varázslóházaspár árvája, és nagy dolgokra hivatott személy. Sokan világmegváltónak hitték, ezért senki sem lepődött meg igazán, amikor nevezett H. P. (12 éves) megjelenésével egy időben különös események vettek kezdetüket az ódon épület falai között. Mint Almacsutka professzor (389 éves), az igaz-

gató elmondta: „Először arra gondoltunk, a természetfeletti gonosz erők léptek működésbe, mégpedig azért, hogy megakadályozzák H. P. (12 éves) képzését, és így azt is, hogy később hatalmas varázslóvá váljon. Erre utaltak azok a jelenségek is, amelyeknek valamennyien tanúi voltunk.”

Az Almacsutka professzor (389 éves) által „jelenségnek” nevezett események között megemléltendők a következők:

- a falak rejtélyes suttogása;
- H. D. (12 éves) leánytanonc kővé dermedése;
- X. Y. (14 éves) tanonc eltűnése,
- a tanoncok kedvenc háziállatainak cafatokra való robbanása;
- a tanoda gondnokának drasztikus szőrvesztése;
- a tanoda kincs- és varázsszer-tárának kiürülése;

– a tanoda valamennyi tanárát és tanoncát érintő heveny hasmenés.

Mivel a tanoda saját alkalmazottai – az említett hasmenés miatt – képtelenek voltak lefolytatni a nyomozást, külső segítséget vettek igénybe. Ez a külső segítség Mr. S. Holmsz (44 éves) magán detektív alakjában jelentkezett. Sajnos Mr. S. Holmsz (44 éves) magán detektív a második nyomozási napon elkapta a járványt, és ágyának, vagyis ágytálnak esett, ezért Mr. Derricket hívták át Knoxfortba. Ő aztán leült, és addig meregette legendásan táskás szemeit, míg rájött a megoldásra: „Ide Kálumbó (51 éves) kell!” El is hívták Kálumbó (51 éves) hadnagyot, aki aztán a tőle megszokott agyafúrtsággal leleplezte az összeesküvést.

Kiderült, hogy a kincs- és varázsszertárat a tanoda kilenc tanonca rabolta ki. A Kilencek Bandájának tagjai, lefülelésüket és rövid, vérszomjas piócákkal és szúnyogokkal végrehajtott kínvallatásukat követően

bevallották, hogy értékesíteni kívánták az eltulajdonított javakat, mégpedig azzal a céllal, hogy a szerzett pénzből Hawaii szigetére utazzanak, ahol a hula-táncos leányokkal kívántak szórakozni. Megemlítendő, hogy a Kilencek mindegyike betöltötte a 17. életévét, így érthető, hogy érdeklődést tanúsítottak az említett lányok iránt.

A knoxforti tanoda rögtönítélő bírósága fejenként ezer év, a Knoxfort melletti Kékszakáll-várban letöltendő szabadságvesztésre ítélte a Kilenceket, amelyet követően el kell hagyniuk világunk területét. „Éljenek, ahol akarnak, de itt ne!” – fejtette ki Almacsutka professzor (389 éves). „Még a kedvenc zsebórámat sem kímélték!” Az ítélet talán szigorú, de mint a jövőbe látó bírák kifejtették, azért ilyen kemény, mert a Kilencek tettének komoly hatása lesz a jövőre: a H. P. (12 éves) életéről majdan készítenendő film közel sem lesz olyan sikeres és népszerű, mint a majdan egy másik világon

megszületendő Frigó nevezetű bambit vándorlásait és kalandjait feldolgozó alkotás. Ezt pedig egyetlen knoxforti sem nézheti jó szemmel.

Ami a többi jelenséget illeti: sosem sikerült megfejteni, hogy ki változtatta kővé H. P. (12 éves) leánytanoncot. X. Y. (14 éves) tanonc nem tűnt el, csak átalakult: hóbagollyá változott. A falak a víz- és gázvezetékek meghibásodása miatt „suttogtak”. A háziállatok a

helytelen táplálkozás miatt haláloztak el: annyit ettek, hogy szétpukkantak. A tanoda gondnoka bevallotta, szőrzetét ő maga távolította el egy új villanyborotvával; mert új barátnője, bizonyos Miss Mary Poppins nevezetű kecses kísértet szerint sokkal csinosabb szakáll és haj nélkül. A hasmenés okozója H. P. (12 éves) varázslótanonc nevelőanyja volt, aki nagyobb mennyiségű szalmonellás fagyaltot ajándékozott a tanodának.

Azok a nyájas olvasók, akik nem képesek párhuzamot vonni a knoxforti Kilencek és az ezer évvel később Alsó-Középföldén felbukkant vén mágusok között, büszkén kijelenthetik magukról, hogy az IQ-juk körülbelül akkora, mint azé a bizonyos Forrest G. (30 éves) nevezetű böszméé, aki csak futni tudott, de azt nagyon.

AZ ELSŐ FEJEZET FOLYTATÁSA

Nekem addig a napig, míg kölcsönadtam neki az ezer fingulát, nem volt dolgom Göndörffel, de családom már Bikafarkú Luc idejében és utána is komoly üzleti kapcsolatban állt vele (tőle szereztük be a tűzijáték-rakétákat, amiket a bündék hadianyagraktárából szokott lopni), ezért először el akartam zavarni, de aztán, amikor végignéztem a szerencsétlen, vén bolondon – azon a nevetséges szürke csuháján –, meggondoltam magam. Tízszeres haszon, egyetlen nap alatt! Ki tudna ellenállni egy ilyen csábító ajánlatnak?

Átadtam neki a száz fingulát. Persze másnap nem jött az ezerrel. Megpróbáltam megkeresni, fel is fogadtam két horkot meg egy trollt, hogy verjék ki belőle a pénzemet; de úgy eltűnt, mintha köddé vált volna.

Lemondtam a száz fingulámról, és megfogadtam, hogy ezentúl senkivel sem teszek kivételt. Az ajtómrá ki is függesztettem a következő táblát:

Na, ide figyeljeteK, csórók!

Há pénz köll, kaptok, de:

- fiatal és erős bündének,*
- fejszével vagy bárdal rendelkező pörknek,*
- szürke csuhás varázslóknak,*
- fiatal és erős böszméknek,*
- meg a Kavardi család tagjainak **semmit** sem adok!*
(Felsoroltak kérjének kölcsön a Nyanyapóktól!)

Igen meglepődtem, amikor vagy egy évvel később, kora délben arra ébredtem, hogy Göndörf tántorog Bambitfalva főutcáján. *Hát visszaette a fene? Mit akar ez?* – gondoltam. Abban egészen biztos voltam, hogy nem a tartozását akarja megadni.

MÁSODIK FEJEZET

avagy:

Göndörf ismét felbukkan,
aztán megint eltűnik,
hoggy egy drótszamar hátán ülve
jelenjen meg Bambitfalván

Göndörf! – kiáltottam ki az ablakon.

Rám sandított, és úgy tett, mintha süket lenne. Csak ment tovább a főutcán. Azaz ment *volna*, ha hirtelen nem csúszik ki a lába alól a talaj. De kicsúszott. A részegekkel előfordul az ilyesmi.

Odarohantam hozzá.

– Hol az ezer fingulám?

– Zsebes Bimbó! De örülök, hogy látlak! – nézett fel rám vérekes szemével. A csuhája piszkos volt, csimbókos szakállában egy egércsalád lakott, a haja egészen a derekáig ért. Nagyon lepusztult állapotban volt, áradt belőle a rumszag. – Úgy segítsenek az istárok, hogy be akartam ugrani hozzád, de előbb Kavardiékkal akartam beszélni...

– Ah! Kavardiékkal, mi? – Ez a név csak olaj volt dühöm tüzére. Gyűlöltem ezt a famíliát, amelynek tagjai

ott tartottak be nekem, ahol tudtak. Ócska kis tolvajok voltak, ami önmagában véve még nem lett volna baj; de sokszor előfordult, hogy az én klienseimtől szedték el a pénzüket; éppen akkor, amikor azok az én bambitlyukam felé tartottak, hogy megadják tartozásukat.

– Kavardiékkal? – ismételtem vészjóslón. Gyorsan körbenéztem, és amikor láttam, hogy nincs nála a botja, úgy gondoltam, érvényt szerezhetek az igazamnak. – Te! – Lehajoltam, és megcibáltam bozontos szemöldökét. – Ide a pénzemet!

Felemelte a kezét és furcsa mozdulatot tett. Elmormogott néhány szót. Várt. Aztán rájött, hogy hiányzik valami a varázslathoz.

– A botom! – kiáltott fel riadtan. Elgondolkodott, majd szomorú sóhajjal hanyatt vágta magát a sárban. – Jöjj, ó, halál! Ragadj el, ölelj illatos kebeledre...!

Azonnal tudtam, honnan fúj a szél.

– Már megint kockáztál Zríben, mi?

Bólintott, amivel azt érte el, hogy sár került a fülébe.

– És vesztettél? – kérdeztem.

Újabb bólintás.

– Sokat?

– Ötszázat... Meg a botomat. És a kalapomat!

Együttérzően néztem rá.

– Szomorú helyzet. Göndörf, őszintén mondom, megsajnálalak.

Reménykedve emelte fel a fejét.

– Meg?

– Nana! Az, hogy megsajnálalak, még nem jelenti azt, hogy pénzt adok. Engem többé nem versz át! Amit főz-

tél, edd is meg! – Tekintetem a lábára tévedt. A csizmája elég jó állapotban volt. Lehajoltam, gyorsan lerántottam mind a kettőt.

– Hé! Mit akarsz?

– Ezer fingulát. – Megvizsgáltam a csizmát, a hónom alá csaptam. – Most már csak kilencszázkilencvenet.

– Bimbó! Várj...

– Ugyan már, Göndörf! Ne nevettesd ki magad! – Megfordultam, és elindultam a bambitlyukam felé.

– Bimbó... Segíts!

Hátra se néztem.

– Bimbó... Segíts, és gazdaggá teszlek!

Érdeklődve lelassítottam, de nem álltam meg.

– Van egy térképem – nyöszörgött. – Egy kincses térkép. Aranyról van szó.

Megálltam.

– Rengeteg aranyról, Bimbó.

Megfordultam.

– Smukk kincséről...

Körbefordultam, és rákiáltottam a közelben lebzselő bambitokra.

– Hé, segítsetek már felemelni ezt a szerencsétlen öreg böszmét! Hagyjátok, hogy itt fetrengjen a sárban, mint valami disznó? Hát tényleg nincs lelketek?

* * *

– Tulajdonképpen Kavardiékkal akartam megbeszélni az ügyet, de azt hiszem, jobb lesz így, hogy veled osztom meg a titkot – mondta Göndörf, amikor egy-két órával

később a bambitlyukam nappalijában üldögélve a teát itta. Összehúzta a szemét, sunyin körülnézett. – Jó ez a tea... Mondd csak, nincs egy kis hegyesfüved?

– Feleségül ne vegyelek? – mordultam rá. Nem féltém tőle, hiszen a botja valahol Zríben volt, annál a böszménél, akinél a kalapja. – Örülj, hogy teát adtam.

– Jól van, jól van, értem én! – sóhajtott fel keservesen. – Az élet már csak ilyen kegyetlen... Egyszer fent, máskor lent. Egyszer hopp, máskor kopp... Legalább a csizmámat add vissza!

– Azt már nem! – kiáltottam. Tetszett a csizma, fel is húztam. Igaz, körülbelül kétszer belefért volna a lábam, de ez érdekelt legkevésbé. Nem akartam visszaadni Gön-dörfnek. Tudjátok, az volt életem első csizmája... A bambitokról azt tartják, hogy szívesen járkálnak mezítláb, de ez nem igaz! A helyzet az, hogy egy ősi átok miatt képtelenek vagyunk csizmát, cipőt vagy bocskort készíteni.

MÁSODIK FEJEZET

ELSŐ ALFEJEZETE

avagy:

a bambitbocskor története,
avagy: miért járnak mezítláb
a bambitok?

A mikor a világ még ifjú volt, amikor Alsó-Középföldét még erős fahidak kötötték össze Felső- és Középső-Középföldével; amikor az égen sárkányok repkedtek, s a levegőben kénköves lángok szaga, valamint a csecsemő Göndörf és nyolc ikertestvére pelenkájának bűze érződött; akkor történt, hogy három hős bambit – akiket ekkor még leandervölgyi előbambitnak neveztek – útnak indult, hogy megtalálja a Világ Urát. Azért akarták felkeresni, hogy oldja meg nagy problémájukat, mondjon valamit, hogyan védhetnék meg érzékeny talpukat a hegyes kavicsoktól. Az egyik bambit a csirafakók nemzetségéhez, a másik a dongalábúak klánjához tartozott, a harmadik szkúl volt. A nevüket senki sem jegyezte fel.

U-szöges csúzlijukat lövésre készen tartva szelték át a hatalmas sivatagot, s akkor sem fordultak vissza, amikor a talpuk megpörkölődött a forró homokon. Mivel a

sivatagban egyetlen élőlény sem lakott, nem történt velük semmi különös.

Eljutottak az égbe emelkedő hegyekig, amelyek gigantikus torlaszként zárták el a világ egyik felét a másiktól. Akkorák, de akkorák voltak ezek a hegyek, hogy a három előbambit nem is vállalkozott megmászásukra, inkább oldalra fordultak, és a kényelmesebb ösvényen haladtak tovább.

Hosszú, kimerítő, két és fél napig tartó menetelés után eljutottak egy sátorvárosba, ahol különös böszmékkel találkoztak, akik eleven harci birkákat cipeltek a nyakukban. Ők voltak a rádiók ősei. Csirafakó, Dongaláb és Szkúl nem értette a furcsa szokás lényegét, meg is kérdezték az ősradióktól, hogy miért cipelik azokat a birkákat.

– Miért, miért? – kérdezték a rádiók. – Balga előbambitok! Hát csak azért, mert amikor ellenség közeleg, elhajítjuk a birkákat, és ni...! Mennyivel könnyebben el tudunk menekülni!

Csirafakónak támadt egy ötlete.

– És mi lenne, ha nem ti cipelnétek a birkákat, hanem azok titeket? Akkor tán még gyorsabban menekülhetnétek, vitéz rádiók!

Nagyot néztek az ősradiók, hosszan tanakodtak a dologon, aztán úgy döntöttek, hogy kipróbálják. S lám! Csirafakónak igaza lett: birkaháton valóban gyorsabban el lehetett menekülni a vész elől.

Az ősradiók hálából három hatalmas disznóbórt ajándékoztak az előbambitoknak, akik ezután folytatták útjukat.

Hosszú, megerőltető, bambitpróbáló vándorlás után, úgy három nappal később egy vastoronyhoz érkeztek, amelyben rút őshorkok éltek, akik messze földön híres kovácsok voltak. Kiváló szerszámokat készítettek, amelyekkel azonban nem stimmelt valami, mert nem lehetett használni őket semmire. Előrelépett ekkor Dongaláb, és megkérdezte a főkovács őshorktól:

– Te, figyeljél, miért a fejét fogod annak a kalapácsnak? Miért a nyelvvel próbálsz beverni a szöveget a fába? Ha megfordítanád, akkor talán jobban menne.

Az őshorkok elgondolkoztak ezen a tanácson, és hosszas töprengés, mérickskélés és rőfögés után úgy döntöttek, kipróbálják az új technikát. S láss csodát! Ha a kalapács nyelvét markolták, és a fejével ütötték a szöveget, tényleg gyorsabban ment a munka.

Az őshorkok hálából néhány kalapácsot és árt adtak az előbambitoknak. (Kalapácsból sok volt nekik, az árral meg úgyse tudtak mit kezdeni; a hegye mindig a tenyerükbe döfődött, a másik végével meg semmit sem lehetett átszúrni.)

A három hős előbambit továbbvándorolt, hogy megleljék a Világ Urát, s megkérjék, találjon megoldást gondjukra. Miután átvergődtek egy bogáncsos erdőn, s vérző talpukat simogatva leültek egy nagy hegy alatt, árokásó őspörkökre lettek figyelmesek. A bozontos szakállú lények elszántan túrták a földet. Vezetőjük egy kődarabon állva, egy tervrajzon mutogatta nekik, merre fúrjanak, milyen mélyre ássanak.

– Hát ti mit csináltok? – kérdezte Szkúl, a harmadik hős előbambit.

– Kincset keresünk – mondta a pörkök vezetője, s a tervrajzra mutatott. – Látjátok? Ha itt tovább ásunk, akkor úgy egy-két ezer év múlva eljutunk ahhoz a hegyhez, aminek a belsejében biztos aranyat találunk!

Elgondolkodott Szkúl, az előbambit, majd tiszteletteljesen így szólt a főpörkhöz:

– Tiszta hülyék vagytok! Ha nem itt, hanem ott, a hegy-nél kezdenétek az ásást, sokkal hamarabb hozzáférnétek a kincshez!

A főpörk eltöprengett, aztán akkorát csapott a homlokára, hogy az menten lelapult (azóta lapos a pörkök homloka).

– Tényleg! Igazad van! – Sietve átvezényelte az őspörköket a távoli hegy lábához. A serény munkások azon nyomban nekiláttak, hogy kiépítsék azt a hegymélyi várost, amelyet később Khezadumának, mások Pörktárnának neveztek.

A főpörk hálából egy bonyolult tervrajzot adott az előbambitoknak, amelyen egy fura, láb alakú valami terve látszott.

A három bambit tovább vándorolt, és két héttel később, amikor már éppen vissza akartak fordulni, véletlenül összefutottak a Világ Urával.

– Mit akartok tőlem? – kérdezte a Világ Ura.

– Jaj, csak annyit, instállom – kezdte Csirafakó –, hogy találjon már ki valamit, mert mezítláb már nagyon fáj a lábunk!

A Világ Ura megcsóválta a fejét.

– Már gondoskodtam rólatok – mondta.

– Tényleg? – csodálkozott Dongaláb. – És hogyan?